

ALJAŠSKÝ DENÍK

THE LAST FRONTIER

Napsal Martin Pelichovský

ALJAŠSKÝ DENÍK

Věnování

*Tuto knihu chci věnovat snům, které se zhmotní ve skutečnost.
A také všem těm, kteří nám ve zhmotnění snů pomáhají
nebo jsou nablízku či přímo po našem boku.*

Martin Pelichovský, 2025

ISBN 978-80-7568-889-7

Předmluva

Tak a všechno je jinak. Je 3. května roku 2025, sedím teď v Luhačovicích v hotelu Pohoda a píšu tuhle předmluvu k vysněné knize o mém putování Aljaškou.

Původní předmluvu jsem měl napsanou již v prosinci 2024. Ale, jak uvádím výše, všechno je jinak. Abyste pochopili, s jakou jsem se na Aljašku vypravil, musím se vám trochu otevřít a pokusit se popsat poslední události svého života.

Je druhá adventní neděle roku 2024 a já sedím v křesle našeho domu v Koutech u Poďěbrad a sním. Zase sním, jako tenkrát, když jsem byl malý kluk a četl jsem, doslova jsem hltal všechny ty knihy od Jacka Londona a později také od Jana Eskymo Velzla.

Jako kluk jsem snil o tom, že přejedu se psím spřežením napříč celou Aljaškou. Bylo to umocněno tím, že to psí spřežení bude mé. Moji psi, věrní kamarádi, kteří mi vždy dají vědět, že se blíží nebezpečí. Moji kamarádi, na které se budu moci vždy a za všech okolností spolehnout. A ti moji kamarádi budou vědět, že ani já je nenechám v úzkých. Nebudu je nutit do nebezpečných podniků, když mi jasně dají najevo, že ta či ona situace nebezpečná je. Moji psi, se kterými budu na zasněžené Aljašce žít v harmonii. A samozřejmě se s mými psy staneme legendou, která nás bude předcházet. Měl jsem je i pojmenované. Ale dnes už si pamatuji jen na Tesáka a vlastně ani nevím, kolik to mé spřežení mělo v mých snech a představách celkem tažných psů. Víím jen, že jsem nikdy nebyl troškař, takže určitě hodně.

U čtení těchto knih jsem snil. Našel jsem zlatou žílu, byl jsem nejlepší lovec kožešin, nebojácný a spravedlivý ochránce dobra nebo dobrodruh, který se jen tak toulal krajinou. Mohl jsem si snít a mohl jsem tak na Aljašce být kýmkoliv.

V létě roku 2024 jsem oslavil padesát let svého života, a tak jsem se za sebe trochu ohlédl a vzpomněl si na své sny z dětství. Určitě se mi jich dost splnilo. Jsem vlastně díky tomu šťastný chlap a nemůžu si v tomto ohledu na nic stěžovat. Ale... Aljaška... Ta ve výčtu splněných přání chybí.

Byl jsem prakticky v každém koutě naší krásné země, znám celou Evropu, ale za starý kontinent jsem se nepodíval. Ostatní kontinenty mou přítomnost doposud neznají. Bylo mi padesát let. Je na čase začít s mou srdeční záležitostí a tou je, jak jste jistě pochopili, Aljaška.

Sním si teď o ní, jako když jsem byl malý kluk. Nevím, jestli budu mít dost peněz na všechno to, co tam chci zažít, nevím, jestli bude přát počasí. Nevím, jak se tam domluví, protože má angličtina je na velmi nízké úrovni. Nevím, jak se na Aljašce budu dopravovat. Nevím, jestli mě na té cestě bude následovat má báječná žena, která je právě z výše uvedených důvodů k tomu celému spíše skeptická. Jen teď vím, že jet chci. Už sama cesta je přece cíl.

„Tak lásko, jak ses rozhodla? Pojedeš na Aljašku se mnou?“ ptám se své ženy. „To víš, že pojedu, přece tě do té divočiny nepustím samotnýho. Vždyť ty jsi schopnej zabloudit i na kruháku v Náchodě,“ odpověděla. Zasmáli jsme se a já hned po tomto ujištění objednal dvě letenky.

A je rozhodnuto. Náklady na cestu se mi zdvojnásobí. Nicméně to, že bude moje žena součástí tohoto mého dětského snu, je k nezaplacení.

Tak to byla původní předmluva ke knize. Původně měla kniha nést název „*Alaska a láska*“.

Ale... Všechno je jinak.

Se ženou jsme se skoro po dvaceti letech známosti v dubnu roku 2025 rozešli. A tak jedu sám. U nás doma byl na stole v jídelně celou dobu papír, kam jsem si zapisoval vše, co si musíme na výpravu na Aljašku zabalit. Abychom na nic důležitého nezapomněli. Přední strana byla určena na společné obecné věci, jako třeba mobily, powerbanku, pasy, ESTA, nabíječky, adaptéry, dron apod. Arch na druhé straně byl rozdělen na dvě stejné poloviny. Levá část byla pojmenována *Martin* a tam jsem si přehledně pod sebe psal postupně své osobní věci... Pravá část archu, pojmenovaná *Irenka*, zůstávala prázdná... Celou tu dobu... A pak nastala ta chvíle, kdy jsme si řekli, že dál už půjdeme jen každý sám, a popřáli si štěstí v nových životech... Nebylo to z čista jasna. To opravdu ne. To dusno v nás a kolem nás trvalo již nějakou dobu. Možná roky. Ani si nejsme schopni určit, kdy se to stalo... Kdybych to datum znal, vymazal bych ho z kalendáře. Smutno. Prázdnno.

V této knize se s vámi chci podělit o zážitky z této cesty. Sdílet s vámi radost, pocity. Sdílet i to, co cestě bezprostředně předcházelo. Věřím, že se vám budou líbit také fotografie, o které ji doplním. Nikdy jsem si deník nevedl. Je to má premiéra. Chci v něm zaznamenat vše, co je zajímavé, poučné. Třeba vám, kteří se rozhodnete jet na Aljašku, pomůže v plánování, jak si vše připravit, kam se podívat. A kdy.

V tuhle chvíli mám zajištěné auto na celou dobu svého dvoutýdenního pobytu a ubytování na první dvě noci na poloostrově Kenai. Co bude dál? Nevím. Chci pro život

PŘEDMLUVA

na Aljašce využít co nejvíce auto z půjčovny. Plánuji, že v něm budu trávit většinu nocí. Mám představu, že do hotelu nebo motelu půjdu každý třetí čtvrtý den. A jen proto, abych se osprchoval. Hygiena je důležitá i pro padesátiletého dobrodruha. Mám zhruba naplánovanou cestu, abych stihl všechno to, co vidět chci. Ledovce, kosatky, vydry, Denali, medvědy, vlky, jezera, lososy, řeky a mushery s jejich psy. Hrubý plán tedy mám, ale kam mě ty cesty zavedou, to vlastně pořádně netuším. Chci, aby se vám kapitoly Aljašského deníku líbily a hltali jste ho stejně jako já v mládí Jacka Londona a Jana Eskymo Velzla.

Frankfurt poprvé (5.–7. května 2025)

Jsem zaměstnán jako obchodní zástupce. Prodávám stroje pro masný průmysl. Toto zaměstnání mě velice baví a vykonávám ho již pátým rokem. Každý den je jiný a to je skvělé. Vážím si kolegů a vedení firmy. Ve Frankfurtu nad Mohanem se pravidelně jednou za tři roky koná veletrh IFFA, který se zaměřuje právě na masný průmysl. Odjel jsem tam s kolegy také. Je to moc hezký a zajímavý veletrh, který vás inspiruje. Porovnáváte stroje, technologie, bavíte se se zákazníky a dodavateli. A v těchto dnech jsem si po večerech ve Frankfurtu začal psát s Verunkou. Nikam se nehnila, byla zajištěná, opatrná, ale přitom skvělá. Trochu zmatkař, ale stejně jako já požitkář. Dokázala si užít chvíli pro sebe. Prostě jen tak být. Byla hrdá, soběstačná, pracovitá, ale sama. Stejně jako já. A tak jsme se začali po mém návratu z Frankfurtu scházet...

Přípravy vrcholí?

Protože se blížil čas mého odletu na Aljašku, měl jsem toto období využít k podrobnějšímu plánování a zjišťování detailů. Jenže jsem byl s Verunkou, a tak jsem to všechno odkládal na potom... Potom je v posledních týdnech mé oblíbené slovo obecně, co se povinností týká.

Přes to všechno, co tu píšu a jak jsem možná mohl působit v tomto čase na své okolí, jako že jsem v pohodě a krach manželství si vlastně užívám, musím přiznat, že je to pitomá maska a svou ženu miluji! A to všechno, co doposud bylo s Verunkou, bych vyměnil za to, aby to bylo s ní... Věřte mi. Přes to všechno, co tu píšu, jsem mohl působit na okolí svým chováním jako idiot... Jenže jsem na tu samotu a tíhu úplně sám... A nikdo, kromě této skvělé holky, mi s tím vlastně nepomohl... Tak mě sudte. Neumím být sám. To vím. A teď se vlastně stane to, že budu na Aljašce dva týdny úplně sám. Poprvé ve svém životě. Směju se teď nad tou výzvou, a přitom pociťuji nejistotu. „Ještě bych se mohl na Aljašce odnaučit kouřit,“ řeknu si a zase se usměji. Jako aby těch cílů nebylo málo. Hrdina, co? Zvládnu to? Naučím se to?

Jediné, co mi teď v přípravách na Aljašku opravdu jde, tak je hubnutí. Moc toho za den nesním a už jsem za tři týdny shodil osm kilo. Chtěl bych ještě dalších pět kilogramů shodit do odletu.

(to jsem si zabalil na dva týdny pro svůj road trip na Aljašce)

Terapie a rozloučení před cestou (5. června, čtvrtek)

Na čtvrtek, dva dny před odletem, jsem si domluvil tu terapii proti kouření. Už jsem na ní několikrát byl. Je fakt, že je to stejně jen o tom uvědomit si, že kouřit cigarety se nemá. Terapeutka Gábina mě už zná pár let. Vždycky si spolu hezky promluvíme. Bavíme se o plánech. Ona se chce přestěhovat se synem na Kostariku.

Tahle terapie funguje tak, že donesete svůj poslední nedopalek. Ona ho vhodí do takové krabice (je to elektronický přístroj). Posadí vás do křesla a propojí vás s tím přístrojem kabely. Pak si spolu povídáme a asi po čtyřiceti minutách ten přístroj zapípá a vy odejdete domů s tím, že sice máte chuť na cigaretu, ale už po ní nesáhnete. To je tedy ideální stav. Já vždy sáhl. Jednou po třech letech a pak po několika měsících nebo týdnech.

Den před odletem (6. června, pátek)

Poslední noc před odletem jsem strávil na chalupě své sestry Vladěny. Ona tam však nebyla, protože odjela na pár dní s mojí švagrovou Michalkou a kolegyní z práce Martinou do Benátek. Do těch v Itálii. Na chalupě byli moji rodiče, sestřin manžel, jejich syn Máťa a dcera Sabrinka s manželem. Kluci zrovna zabíjeli a porcovali ovci. Večer jsme ji grilovali. Z legrace jsem prohlásil, že je to na mou počest. Byl to fajn strávený čas s nimi.

Verunka byla na oslavě narozenin svého bratra. Byla ráda, protože se sešla se svou rodinou. Večer si užila. Ráno mi psala, že si rozbila hlavu o trám a má kocovinu. Nechal jsem ji chvíli bez dozoru a ona takhle dopadne. No, to je celá ona.

Den „D“ (7. června, sobota)

Ráno a dopoledne jsem ještě obdržel několik přání k mé cestě. Rozloučil jsem se se všemi na chalupě a odjel do Prahy, do pražského bytu. Tam jsem se vysprchoval, převlékl, naposledy vše zkontroloval a odjel taxíkem na letiště.

Na letišti jsem byl sám. Volala mi Vladěnka z Benátek. S ostatními děvčaty mi přála hezký let a ať si tu mou Aljašku užiju. A samozřejmě návrat ve zdraví. Potěšilo mě to.

Z letiště Václava Havla jsem přeletěl do Frankfurtu. Let trval něco přes hodinu. Čekání na let do Anchorage jsem si krátil psáním s Verunkou, pitím piva a kafe.

DEN „D“

Před odletem si mě úředníci spolu s několika dalšími pasažéry pozvali na podrobnou kontrolu. Zkontrolovali mi příruční zavazadlo a musel jsem si sundat i boty. No, prošli jsme všichni, a tak jsme se po 16. hodině hrnuli do velkého Airbusu A300.

Departure board showing flight information for various destinations. The board is divided into sections for different flight times: 11-15 min, 13-25 min, 16-40 min, and 18-69 min. The main section displays flight details including time, flight number, code share, destination, terminal, gate, and status.

planm. sched.	erwart. estim.	Flug Flight	Code share	nach - über to - via	Zeit / time 13:07	Terminal	Gate	Status
16:20		LH 964	OS 7309	Edinburgh		1	B20	
16:20		LH 1088	AC 9412	Marseille		1	A17	
16:23		LH 3518		Dusseldorf Main St.		1	T7	train
16:25		4Y 912	OU 5591	Split		1	B2	
16:25		LH 996	UA 9348	Amsterdam		1	A4	
16:25		SN 2614	LH 5576	Brussels		1	A20	
16:30		DE 2050		Anchorage		1	B45	
16:30		EN 8906	LH 5640	Figari		1	B7	
16:30		LH 1196	CA 6215	Zurich		1	A24	
16:30		LH 1250	UA 8999	Palma de Mallorca		1	B10	
16:30		LX 1095	LH 5758	Geneva		1	A8	
16:35		EN 8858	AZ 7403	Florence		1	B5	

Seite 7 von 8 / page 7 of 8

To byl pro mě hezký pocit, když jsem si sedl na své místo a uvědomil si, že mě teď od Aljašky dělí nějakých 10 hodin letu. Sedím u okna. Místo vedle mě je prázdné. Měla tu sedět má žena. Překvapuje mě, že kvůli tomu nejsem smutný. Jsem bez emocí.

Letadlo startuje, nabírá výšku a kurz.

Teprve teď mi dojde, že sedět skoro deset hodin na jednom místě je opravdu dlouhá doba. Spím, jím, píšu deník, piju, piju, piju... Jediné vzrušení zažívám, když letíme nad Grónskem. Fotím a prohlížím si ho z ptačí perspektivy. Ukrutně moc mě tu ruší jeden Srb. Je to sympaťák a cestuje se svou ženou (myslím) a třemi dětmi (myslím). Jenže on je tak strašně hlučný. A jede pořád. Je neúnavný... Pusu prostě nezavře a jeho hlas je tak pronikavý... Už si očima dáváme signály s ostatními cestujícími. Sedím v řadě 33, on 34, a koulíme na sebe očima s cestujícími z předních i zadních řad. Lidi, takhle mluvit, to je nemoc. Dejte mu někdo nějaký prášek, ať usne... Vzpomněl jsem si na Hrabalovy Postřižiny a na postavu strýčka Pepina. Tak tohle je srbský Pepin. Jdu si pro pití, já to jinak nedám... Běhám do zadní části letadla za letuškami a kupuji si drinky. Po několika hodinách je tam už i konzumuji a na své místo se kvůli Pepinovi raději nevracím...

Směji se na ně a ony na mě a to mi dává odvalu zkoušet jezdit s jejich servírovacím stolečkem. To jsem si vždycky přál. Jenže mě skoro hned zastavují a mluví něco o tom, že to je jejich práce. A že ještě není čas. Byl jsem přinucen se vrátit zpět na své místo. Jdu kolem Srba a on nemluví. Usnul. To ovšem v jeho případě nic neznamena. Chrápe totiž tak, že nejsou slyšet motory Airbusu A300. Sednu si a dochází mi, že za necelou hodinu budeme vystupovat v Anchorage a že si musím vyzvednout auto z půjčovny. No, pěkně mi to Srb zavařil. To fakt nevím, jak to v tomhle stavu zvládnou.

DEN „D“

Ale zvládl jsem to. Po detailní kontrole zavazadel, kterou jsem si prošel i ve Frankfurtu, mě nakonec z letiště v Anchorage „vypustili“. Musím přiznat, že v obou případech byli úředníci velmi... Milí a ochotní. Jen jsem si jejich práci nesměl fotit. Hned poté jsem si šel vyzvednout auto z půjčovny. Ujal se mě mladý, malý a opravdu moc milý Asiat. Bylo to bez problémů a za pár chvil jsem vyjel ve voze Ford Escape na svůj road trip ve směru poloostrov Kenai.

Jenže se mi nějak nechtěla aktivovat eSIM v mobilu, a tak jsem byl nucen jet do Sewardu, kde mám zaplacené první ubytování, prostě jen tak podle intuice. Navigace mi prostě nefungovala. Přesto se mi celkem rychle po příjezdu do města podařilo najít hotel. Někdo by mohl namítnout, že to není nic těžkého, protože z Anchorage do Sewardu vede jen jedna cesta a město není veliké, ale nezapomeňte na to, že já jsem schopný zabloudit i na kruháku v Náchodě. Jak by jistě nezapomněla podotknout má stále ještě manželka.

Večer jsem se vydal do sewardského přístavu. Fotil jsem, procházel se a na závěr večera si zašel na jedno americké pivo do originálního amerického baru s kulečníkem. Objednal jsem si jednoho budweisera. Nechci tu komentovat kvalitu toho piva. Jsem zvyklý na něco jiného. Vlastně jsem nepochopil, proč tomu, co tu točí, říkají pivo. Beer.

Z hotelu jsem dal před spaním ještě o sobě vědět sestřičce a Verunce a pak jsem usnul.

Seward (8. června, neděle)

Ráno jsem vstal v pět hodin. Prostě to tak poslední týdny mám. Hned jsem po ranní hygieně vyběhl ven a udělal přelet se svým dronem na jeden minutový záběr městečka. Pak jsem odešel do přístavu. Chci dnes na loď. Podívat se na fjordy a případně kosatky, velryby. Kanceláře otvírají v sedm. Mám hodinu čas, a tak jdu do místní pekárny na kávu a koláč. Prohlížím letáky na různé výlety a píšu si tu tyhle řádky do deníku.

ALJAŠSKÝ DENÍK

Po tom, co jsem si objednal čtyřhodinový výlet lodí na fjordy, který začne ve 12:30, mi došlo, že si musím posunout check-in v hotelu ve městě Homer, kde mám dnes večer spát. Přijedu tam nejdříve ve 21 hodin. No dobře. Z pokoje jsem díky Wi-Fi napsal na hotel. Moje eSIM se mi neaktivovala, data nemám. Už jsem se s tím smířil.

SEWARD

ALJAŠSKÝ DENÍK

Málem bych zapomněl zmínit, že jsem si zakoupil campingový vaříč a hrnek, abych si mohl sám vařit kávu, co mi dala Verunka. A také bear sprej jako ochranu před grizzly, až je potkám tváří v tvář. Na to se těším. Na kafe i na medvědy. Pak jsem se odhlásil z hotelu. Domluvil si s paní na recepci, že si mohu auto nechat do 16:30 na hotelovém

SEWARD

parkovišti, abych nemusel platit za parkování v přístavu. Je to kousek. Řekl jsem jí, že je krásná žena, a ona mě objala a popřála štěstí. Je to původní obyvatelka Aljašky, Aleutka.

ALJAŠSKÝ DENÍK

Pak jsem se do jedenácti hodin procházel po pobřeží, udělal pár fotek a videí. Moc se mi tu líbí. Jdete po ulici, parkem a s každým se zdravíte, usmějete se na sebe navzájem. Je to moc hezké. Když něco řeším a nerozumím, tak jen řeknu, „že je moje angličtina špatná“, a dotyčný se na mě usměje, vytáhne mobil a mluvíme přes překladač.

